

foreslaaet, ogsaa uden disse Anlæg er fri for nogen som helst Hældning mod nogen af Magterne. Vor Søbefæstning peger lige saa vel mod Syd som mod Nord, og vor mobile Hær møder lige saa vel den ene som den anden. Al den Tale om Præferencepolitik, som desværre er kommen til Orde indenfor vort eget Land, er ikke alene uhjemlet, men den er mere end det, den er farlig, og den burde aldrig føres af danske Mænd, da den let kan tjene til at vække uberettiget Mistanke til os i Udlandet.

Det gør mig ondt, at den højtærede Minister lagde saa stærk Vægt paa denne forberedte Stilling, som han gjorde. Jeg kan, som sagt, ikke dele hans Mening, men da jeg i en saa vigtig Sag ikke vil fælde nogen endelig Dom, inden jeg har hørt alt, hvad der kan anføres i Sagen, er jeg villig til at forhandle videre derom i Udvalget, om jeg end ikke regner paa, at den højtærede Minister er i Stand til at overbevise mig. Straks da jeg hørte, hvad den højtærede Minister vilde foreslaa, gjorde jeg mig selv det Spørgsmaal, om jeg ikke burde gaa med til det for Fredens Skyld, skønt jeg ikke kunde indse Nødvendigheden; men jeg har set, at Freden vindes ikke med dette, Høre vil videre, end den højtærede Minister, og de sagkyndige ligesaa. Det bliver da den gamle Strid fremdeles, den gamle Fordring om at faa baade Hær og Fæstning. Det kunne vi ikke bære. Vi maa ogsaa vogte os for, at vor Neutralitetsrustning ikke overstiger vore Kræfter, saa gaar det galt med Neutraliteten i Længden, thi saa blive vi afhængige af den udenlandske Pengemagt.

Forslaget om Nedlæggelsen af den gamle Landbefæstning efter 8 Aars Forløb, naar den nye Hærlov virker fuldt ud, er jeg enig i. Jeg slutter mig ganske til den højtærede Ministers Udtalelser i saa Henseende, idet jeg i øvrigt henviser til de sagkyndiges Udtalelser i Betænkningen, Spalte 751—53. Der vil man nemlig finde en Redegørelse for alle de mange og store Mangler, som den nuværende Landbefæstning har, en Redegørelse for, hvorledes den er anlagt efter to helt forskellige Principper, noget af den for at afværge en Overrumpling og andet af den for at danne Led i en permanent Befæstning. Jeg kan, som sagt, henvide dertil og til den højtærede Ministers Udtalelser. Jeg er i det hele taget enig i den Del af Forslagene, som omhandler dette Punkt, og jeg er i det hele taget i det væsentlige enig i de Forslag, som foreligge, med den

Undtagelse, jeg har nævnt, og om de enkelte Ting, jeg ikke er enig i, kunne vi forhandle i et Udvalg.

Jeg har den Tro, at det kan ikke nytte at foreslaa højere Udgifter end dem, Forsvarskommissionens Flertal har foreslaaet; hellere maa vi komme ned under disse; det maa vi rette vore Bestræbelser imod at naa, om det er muligt. Men det er til visse ingen let Opgave, og den er saa meget mindre let, som ogsaa den nuværende Ordning kræver forøgede Udgifter. Vi mangle Øvelsespladser for Garnisonen her, efter at de københavnske Fællede næste Aar blive overtagne af Kommunen, og til disse Øvelsespladser høre Sommerkaserner, det er der ikke foreslaaet noget om i disse Forslag — eller dog kun til de nye Dele af Hæren. Vi mangle nye Geværer, Ammunition og mange andre Ting, og det vil koste mange Penge. Det bliver en vanskelig Opgave at afveje alt omhyggeligt, hvor der kan spares og hvor ikke.

Jeg vil ønske, at saavel den højtærede Minister som Udvalget maa have Lykke i det kommende Arbejde, saa at Maalet kan naas, og vi kunne faa en Forsvarsordning, som virkelig kan tjene til Opretholdelse af vor Neutralitet og paa den anden Side ikke koste mere, end at Landet med Rimelighed kan bære det. Her vil jeg tilføje, at det glædede mig at høre den højtærede Minister gentage mine Udtalelser fra i Fjor om, at de forøgede Udgifter bør bæres ved en forøget Skat paa Indtægt og Formue. Jeg mener, at Skatten saa vidt mulig maa lægges paa Indtægter paa 4,000 Kr. og derover og paa Formuer paa 30,000 Kr. og derover. Men det er jo noget vi kunne forhandle om.

Paa mit Partis Vegne tilsiger jeg den højtærede Minister en aaben og ærlig Forhandling om disse Forslag. Det er vor Mening at gøre alt, hvad vi kunne, for at faa en god Ordning ud af det hele. Og lad mig tillige sige, for at ingen skal tage fejl deraf: det er ogsaa vor Mening at gøre alt, hvad vi med Ære kunne gøre uden at kranke vor Overbevisning, for at Vejen til den endelige Løsning ikke skal gaa over Ministeriets politiske Liv.

K. M. Klausen: Forsvarsbevægelsen hviler aldrig. Den ulmer stadig i Befolkningen. I Almindelighed er det mildt og stille, sporadisk, men til Tider antager den en voldsom Karakter, og ligesom visse smitsomme Sygdomme kan den angribe hele Befolkningsslaget. Den sidste voldsomme Forsvarsbevægelse, vi have kendt i vort